

Bláboly neumělcovy. – část 4.

Čtení je nedoporučeno, na vlastní nebezpečí s rizikem duševní újmy a **UMĚLCŮM** výslovně zakázáno. Džaurové z EU to nebylo předloženo ke schválení, tak neriskujte evropskou nelibost.

Nutné redakční poznámky:

Zjistil jsem, že malířští geniové, nacházející se v dosahu těchto blábolů jsou zčásti negramotní. Prozrazuje je to, že mi posílají „lajky“ a „smajlíky“, což svědčí tom, že nečtou zákaz. Omluven je pouze Saša Pavlov, ten má tuším za rodné písmo azbuku. Ale nemohu si vzít na svědomí, aby mistry, Mistry, Genie a malíře z Božského okruhu (Kadmium žluté střední nebudu kvůli jeho skromnosti jmenovat) nakazila moje blbost. Pokud se tak už v inkubační lhůtě stalo, budiž jim útěchou, že blbost není v Česku trestná (jinak bychom byli bez politických stran a parlamentu).

Mnozí mi píšete, že se dobře bavíte a těšíte se na další pokračování. Prosím, ta chvála mne sice moc těší, ale buďte s ní opatrní. Nerad bych se dostal do sporu s veřejnoprávním médiem, které má Vaši zábavu v kompetenci za těžké prachy, protože já tu píšu zadarmo a zřejmě se tedy dopouštím nekalé konkurence. Nerad bych byl pokutován Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže. Navíc by to mohlo být chápáno jako nevděčnost, když mi před časem bylo věnováno asi 14 minut vzácného vysílacího času (viz archiv pořadů nebo <http://www.amaterska-galerie.eu/Hony/TKN/TKN-1.mp4>).

Pár dodatku k předchozímu dílu: K tam uvedeným ředidlům jsem si časem pořídil ještě „ředítka rychleschnoucí“ od UMTONU v plechovce cca 0,7 l . Mám také velkou plechovku nitroředidla, to rozpustí i zaschlou barvu na štětcích, ale to používají jen čuňata jako jsem já. Avšak pozor, pokud mají štětce plastovou násadku, dopadne to po 24 hodinách jako v té krásné scéně z filmu již klasického s hláškou „Kdepak udělali soudruzi NDR chybu?“ – v tomto vzácném případě jsou v tom ale soudruzi nevinně.

Jako všelijaké nádobky na ředidla používám plastové misky od hřbitovních svíček (ředidlo v nich ale nenechávejte několik dnů), případně malé hliníkové misky od časových svíček.

Paletu nemám a nepoužívám, viděl jsem přátele UMĚLCE, kteří ji po práci pečlivě čistí a opečovávají, což jim sice závidím, ale pro mne je to ztráta času i rozpouštědla. Používám plastové talíře, po práci je jednoduše vyhodím, ať se Gréta třeba pomine (jestli je to ještě možné). Pokud na nich zůstává větší množství nespoteřované barvy a hodlám brzy pokračovat, tak talíř jenom odložím a dosud neztuhlé zbytky použiju příště (ono to pár dnů vydrží, mluvím tedy o olejových barvách). Kdyby přišla Greta buzerovat až ke mně domů, tak mám v záloze ještě papírové tácky s lakovaným povrchem a přiměřeně velké odřezky sololaku. Grétu uctím pohárem destilované vody absolutně bezuhlíkové.

Staré štětce, určené k vyhození, ještě povýším k důchodcovské službě. Zkusím je zastříhnout do špice, ať už ta špice bude uprostřed nebo na kraji (mluvím o plochem štětcí). Vhodné nůžky se nacházejí například v manikúře partnerky, musíte ale využít její dočasné nepozornosti či nepřítomnosti. Na všelijaké retuše jsou ještě dobré dost.

Dnešní pokračování mělo být o hledání odpovědi na otázku Co malovat? Trochu to zkrátím, protože mi přišla řada dotazů, které se probíraných témat týkají a tak si něco z toho necháme na příště.

Takže: Co malovat? Existuje jediná, trochu cynická odpověď: Nevíte-li co malovat, nemalujte. Věnujte se něčemu jinému. Malování (psaní, básnění, sochaření, vydělávání peněz, stavba domu, výzdoba jeskyně,...) musí přece uspokojovat nějakou vnitřní potřebu malíře (pisálků,...). Říká se tomu motivace, což je slovo, které velice nesnáším, ale asi lepší nenajdeme. Máme-li motivaci, není už pak podstatné, co ji vyvolalo – chuť dokázat si, že to dokážu, pochvala, zakázka, mnoho zakázek snaha skoncovat s nudou, něco sdělit a udělat radost, vejít do dějin umění a zahrát světové galerie. Máme-li k motivaci chuť malovat, máme také možnost se podívat, jak a co dělají druzí. Ale pozor: hrát kopanou se nenaučíte koukáním na hřiště kde se potácí 22+1 vychrtlých postav. Matematiku se nenaučíte koukáním do učebnice. Malování se nenaučíte koukáním do moudrých knih, čtením těchto blábolů nebo sledováním, jak to ten kouzelník Saša Pavlov dělá, že digitální fotoaparáty v jeho dosahu kolabují závistí, o cenzorech FB nemluvě. Musíte prostě vyrazit na hřiště a hnát se za míčem, vytáhnout tužku, papír, zaktivizovat mozek (vlastní, kvůli tomu je matematika v obecné nelibosti) a počítat, a také popadnout štětec, špachtličku, pastel... a prostě začít. Pro začátek to zkuste s kopími. Nemusí být věrné, mohu to být volné parafráze. Teprve pak si ohmatáte, jak poslušně či vzdorně se chovají zvolené malířské prostředky, uvědomíte si, co asi dělal tvůrce předlohy s perspektivou, kompozicí či barvami. Zkuste to vše změnit, porušit, udělat jinak a posuďte sami, zda je to tak lepší či nikoliv. Máte-li nějakou průpravu třeba ve fotografování (tím nemyslím selfička „já na Marsu“) a přijmete-li poznatek, že co vypadá dobře na fotografii většinou vypadá blbě na obraze, pak hlavní zásady kompozice byste už měli mít zažité a další fotky pro potřeby vlastních předloh už budete fotit okem malíře, nikoliv fotografa. Teprve až zkazíte několik prvních pláten (nevyhazovat, v budoucnu mohou být vysoce ceněna jako Mistrova díla z raného období), bude schopni se začít ptát zkušenějších kolegů, jak se co dělá, jak se co dá dělat lépe a vaše dotazy už nebudou naivní, ale opravdu zvědavé, a každý vám rád odpoví (kromě nadutých pitomců, ale s těmi neztrácejte čas). Ono to platí obecně. Když jsem v dávnověku na chalupě stavěl vysokou podezdívku k plotu z kamenů jako „divočinu“, nevěřil jsem zprvu, že beton ztuhne (blbec-začátečník). Za týden jsem překvapeně zjistil, že tuhne, a pokračoval jsem dále. Okolo chodil starší pán, mírně se usmíval a neříkal tak ani tak. Když jsem zase postoupil dále, zastavil se další týden a povídá: „Mladej, postavil jste si pomník. Bombenfest (byl to „zapomenutý“ Sudeťák, zedník).“ Dal jsem s ním řeč, už jsem věděl, nač se ptát, a on mi s radostí vše vysvětlil, poradil, jak si při čem ušetřit námahu, prostě už to byla věcná debata, než kdybych za někým přišel a teoreticky předem zjišťoval „jak se staví plot“. Stejně tak to bylo se včelami. Předem jsem si vše teoreticky studoval a dostal jsem se do stavu, že je to taková věda, že jsem se bál začít a málem bych ani nezačal. Ale pak se to semlelo tak, že najednou jsem měl na půdě tři včelstva, dostal jsem pár žihadel, udělal pár chyb a kopanců, a najednou ty odborné knihy a debaty s jinými včelaři dostaly smysl. (Pro pořádek dodám, že chalupa po mnoha letech novým majitelům vyhořela, plot tam však stojí dodnes. Se včelami „válčím“ už skoro 50 let a vyučen dosud nejsem, pořád mne překvapují, přítel včelař tomu říká „včelařský adrenalin“). Proč tak obšírně? Protože s malováním se to má stejně. Nemudrujte a malujte! S každým svým obrazem se posunete o kousek dál. Vezměte na vědomí, že malířský styl se možná dá napodobit, ale stejně má každý malíř svůj vlastní ač o tom většinou neví, podobně jako rukopis. Nespecializujete-li se přímo na realistické kopie (ať za účely mravně nezávadnými nebo z důvodu kriminální ziskuchtivosti), pak budete vždy malovat jinak, než vaši přátelé. Ostatně nakoukněte do alb zde vystavujících přátel a uvědomíte si to také. Smiřte se s tím, že druhý Van Gogh, Rembrandt či Saša Pavlov z vás nebude (stejně byste byli

„až ti druzí“). Ale možná vstoupíte do historie pod svým vlastním jménem. Kromě lenosti tomu nic nebrání.

(Pro dnešek dost, vím, že si o mně pomyslíte „své“ - pokračování pro otrlé příště.)